

Sygn. akt II Ca 342/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt
Sędziowie:	SSO Marian Raszewski (spr.) SSO Henryk Haak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2014 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z wniosku S. B.

z udziałem M. K. , E. B., J. P. , K. P. (1), M. P. (1), K. N., K. P. (2), M. T., W. T., A. P.

o zasiedzenie

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Jarocinie

z dnia 8 kwietnia 2014r. sygn. akt I Ns 211/14

postanawia:

I. oddalić apelację,

II. zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania J. P. kwotę 271,90 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt II Ca 342/14

UZASADNIENIE

Wnioskodawca S. B. wystąpił o stwierdzenie iż S. M. (1) nabyła przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 1962 r. prawo własności części nieruchomości i znaczonej jako działka nr (...) o obszarze 0,0025 ha położonej w J. przy ul. (...); objętej księgą wieczystą nr (...).

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Jarocinie oddalił wniosek przyjmując za podstawę rozstrzygnięcia następujące ustalenia:

Objęta wnioskiem działka wchodzi w skład większej nieruchomości o łącznym obszarze 0.03922 ha której wpisanymi właścicielami są : nieżyjący już S. C. oraz uczestnicy postępowania A. P., M. P. (2), J. P., K. P. (1). Nieruchomość ma zaledwie 25 m² powierzchnio i jest wykorzystywana jako przedłużenie drogi o statusie drogi wewnętrznej, od czasów przed drugą wojną światową. Granicy z jednej strony bezpośrednio z pasem drogi – ulicy (...), a z drugiej strony z działką nr (...) stanowiącą aktualnie własność wnioskodawcy. Podobnie jak działki położone głębiej, była zawsze traktowana jako droga i wykorzystywana przez większą liczbę osób jako dojazd do nieruchomości, dowożono nią opał i wywożono nieczystości. Brama położona z tyłu działki nie była zamykana na trwale i można było ją otwierać bez angażowania S. M. (1); która bramę tę postawiła. Przedmiotowa nieruchomość była ogólnie dostępna, położona przy ciągu drogi publicznej i użyteczna wyłącznie jako dojazd do nieruchomości położonych w głębi.

Istniejąca w chwili obecnej brama została postawiona w 2010 r. przez wnioskodawcę za zgodą uczestnika postępowania J. P. i to w celu uniemożliwienia nieograniczonego korzystania z działki przez osoby trzecie.

Brama jest postawiona w granicy działki przez osoby trzecie.

Brama jest postawiona w granicy działki już od strony ulicy.

W związku z postawieniem bramy toczyły się sprawy o stwierdzenie zasiedzenia służebności drogi koniecznej, oraz z powództwa J. P. o ochronę własności przedmiotowej nieruchomości. W sprawach tych wnioskodawca nie kwestionował przysługującego uczestnikom postępowania prawa własności działki.

W sprawie nie zostało wykazane posiadanie przedmiotowej nieruchomości przez S. M. (1).

W apelacji wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa procesowego przez dokonanie ustaleń faktycznych sprzecznie z zebrany materiałem dowodowym.

Skarżący wniósł o zmianę postanowienia i uwzględnienie wniosku, względnie jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Uczestnik postępowania J. P. wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne i wywody prawne, poczynione przez Sąd pierwszej instancji uznając je za własne. Wbrew stanowisku skarżącego nie są trafnie podniesione przez niego w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego, sprowadzająca się w istocie do obrazy przepisu art.233§1 kpc.

Stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie wymaga wykazania, że ubiegający się o takie prawo on sam albo jego poprzednik prawny był samoistnym posiadaczem danej nieruchomości.

Samoistne posiadanie, prowadzące do zasiedzenia to nic innego jak władanie rzeczą w sposób właścicielski z wyłączeniem innych osób. Będąca przedmiotem wniosku działka nie była w samoistnym posiadaniu poprzedniczki prawnej wnioskodawcy S. M. (1). Jako przedłużenie drogi dojazdowej do kilku nieruchomości służyła przez wiele lat także innym osobom dojeżdżającym do swoich posiadłości. Brak jest dowodów na to, że osoby te musiały uzyskiwać każdorazowo zgodę S. M. na przejazd i że zgoda ta była przejawem grzeczności z jej strony jako osoby wyłącznie władającej tymże przejazdem.

Taka konstatacja wynika z przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy dowodów należycie ocenianych w granicach swobodnej oceny dowodów, zakreślonych przepisem art. 233§1 kpc. Nie znajduje uzasadnienia zarzut naruszenia powołanego przepisu. Sąd Rejonowy dokonał bowiem prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału

dowodowego wskazując dowody, na których oparł istotne ustalenia faktyczne, a także wskazał którym dowodom i dlaczego nie dał wiary.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd orzekający art. 243§1 kpc wymaga wykazania , że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. To bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Tym wymogom skarżący nie sprostał, a stawianym zarzutom nadał charakter dowolnej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu. Podjęta polemika- przeciwstawiająca ocenie Sądu własną interpretację przez wnioskodawcę – jest wyrazem interesu skarżącego. Wbrew twierdzeniom skarżącego uzasadnienie nie pomija żadnego z ujawnionych dowodów, wnioski zaś wyciągnięte z ustaleń są powiązane w logiczną całość i odpowiadają zasadom doświadczenia życiowego.

Z przytoczonych przyczyn apelacja podlegała oddaleniu (art. 385 kpc w zw. z art. 13§2 kpc).

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 i 108 kpc.